

Purtarea crucii – scară către Cer
Duminica a treia din Post
(a Sfintei Cruci)
15 martie 2026

„Zis-a Domnul: **Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.** Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui. Căci **ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?** Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: **Adevărat grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere**” (Marcu 8, 34-38; 9, 1).

---

1. Sfânta Cruce – obiect, semn și cale

Fiecare țară sau instituție are un simbol după care poate fi recunoscută: un steag, o imagine, o stemă, un obiect etc. Simbolul după care îl recunoaștem pe Dumnezeu nostru este Crucea! M-am întrebat de multe ori, de ce nu a ales Dumnezeu un alt simbol care să-L reprezinte din toată creația Sa? Ar putut alege cerul cu stele, ar fi putut alege luna sau soarele, ar fi putut alege munții sau pădurile, ar fi putut alege florile, ar fi putut alege una sau mai multe din păsările cerului, ar fi putut alege atât de multe lucruri minunate din această lume, în care „a risipit” atâta lumină și frumusețe spre bucuria noastră. Nu a ales nimic din toate acestea, ci a ales Crucea! Această alegere dumnezeiască este plină de semnificații pentru noi, chiar dacă ne contrariază la prima vedere. Ea a avut loc înainte de a fi creată lumea, fiind înscrisă în „cartea vieții Mielului celui înjunghiat” (Apoc 13, 8). Hotărând să își dea viața „pentru noi și pentru a noastră mântuire” (Crezul), Dumnezeu transformă crucea prin jertfa lui Hristos, dintr-un semn al infamiei, pedepsei și morții într-un simbol al iubirii Sale veșnice pentru oameni, al vieții și al biruinței asupra morții! **Simbolul morții infame devine prin jertfa lui Hristos chipul iubirii supreme și semnul prin excelență al creștinismului!** Prin aceasta Dumnezeu stabilește un principiu central al creației sale și al vieții duhovnicești, anume **transformă radical și deplin tot ceea ce alege sau atinge!** Principiul Sfintei Cruci a devenit astfel principiul sau paradoxul vieții creștine, exprimat și în Evanghelia de astăzi prin cuvintele: „Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui” (Marcu 8,35). Cu alte cuvinte, dacă dorim să ne mântuim prin noi înșine, nu vom reuși, însă dacă ne dăruim viața Domnului și semenilor, atunci ne vom mântui, căci mântuirea este întâlnirea și umplerea omului de harul lui Dumnezeu, prin care intră într-o comuniune veșnică de iubire cu El. Paradoxul faptului că doar viața dăruită este viață mântuită se extinde apoi la toată existența creștină, continuând întrucâtva paradoxul Sfintei Cruci. Drept urmare, cel ce se smerește va fi înălțat, cel ce sărăcește dăruind celorlalți devine bogat, cel ce risipește pentru Hristos adună, cel ce moare păcatului înviază etc.

Sfânta Cruce conține în creștinism trei aspecte sau dimensiuni. Mai întâi este **un obiect**, în al doilea rând este **un semn**, iar în treilea rând este **o cale sau un mod de viață**. Sfânta Evanghelie de astăzi se referă la cea de-a treia semnificație a Sfintei Cruci, anume la modul de viață conform Crucii. Altfel spus, suntem invitați să mergem și noi pe drumul Mântuitorului Hristos, să ne ducem viața ascultând de voința Tatălui din ceruri,

cu nădejdea că la finalul acestui drum vom avea parte de viața veșnică. Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea: „Mare este taina Crucii și cine a cunoscut-o, a înțeles adâncul Scripturilor și știința tuturor celor văzute și cugetate” (Capete Teologice, I, 66). Prin aceasta realizăm că totul în lumea aceasta și întreaga viață creștină se cer după Cruce! Cosmosul însuși trăiește moartea și învierea simbolic în fiecare toamnă și primăvară, viața noastră trebuie să treacă prin crucea morții, pentru a ajunge la veșnicie. Ne întâlnim cu Sfânta Cruce și cu puterea ei când ne uităm în calendar. Nu este calendarul nostru plin de martiri, pe care îi cinștim? Pomenindu-i pe ei, prețuim în mod absolut modul în care și-au purtat crucea până la moarte, căci toți au fost uciși din cauza iubirii lor pentru Crucea lui Hristos. Însă, cât de greu este pentru noi, oameni iubitori de sine și marcați de auto-afirmare, să înțelegem și să primim taina Crucii în viața noastră. În mod paradoxal, deși vorbim foarte des de Sfânta Cruce, ne însemnăm cu semnul ei, o purtăm la gât și ne închinăm ei în biserici, am dori să nu vină în viața noastră. Suntem creștini, ne închinăm Sfintei Cruci, dar în același timp în mod paradoxal fugim de cruce!

2. Crucea personală, crucea familiei, crucea neamului

Sfânta Evanghelie din această duminică ne îndeamnă însă să ne luăm crucea cu curaj. Mântuitorul Hristos cere de la noi trei lucruri: 1. Lepădarea de sine; 2. Luarea sau asumarea crucii; 3. Urmarea Sa.

Lepădarea de sine nu înseamnă distrugerea personalității noastre, ci schimbarea modului egocentric de viațuire și transformarea acestuia prin îndreptarea către altcineva sau altceva. Omul se împlinește dăruindu-se, adică ieșind din sine și ajutând pe alții să-și ducă crucea. Dacă am încerca să definim viața Mântuitorului Hristos printr-o singură propoziție, aceasta ar putea fi următoarea: **Hristos este cel care a trăit pentru ceilalți!** Toată viața sa pământească este o alergare după „fiii risipitori”, după cei bolnavi, însingurați și triști, este o continuă dăruire de vindecare, binecuvântare și bucurie. Viața Sa a culminat în Crucea și Învierea Sa din morți. Drept urmare privind la viața Lui, privind la Sfânta Cruce, noi privim de fapt la ce înseamnă a iubi și la modul în care Dumnezeu poate să ne iubească, dincolo de toate neputințele și păcatele noastre. Acesta este modelul lepădării de sine.

Luarea sau asumarea crucii se referă la multe situații din viața noastră, căci fiecare avem de dus o cruce. Ba mai mult, purtăm fiecare mai multe cruci! Purtăm crucea personală, a propriilor neputințe, suferințe și păcate, însă purtăm și crucea familiei noastre (a părinților, a soților și soțiilor, a copiilor). Purtăm, de asemenea, crucea familiei lărgite în care ne-am născut, purtăm crucea parohiei sau a comunității bisericești din care facem parte. Purtăm, de asemenea, crucea neamului sau a poporului din care facem parte, putând fi stigmatizați prin simplul fapt de a aparține unui popor. Așadar, suntem chemați astăzi să asumăm toate aceste cruci, căci aceasta înseamnă postul, jertfă, asumare și dăruire pentru a putea învia!

Dar care sunt crucile noastre în mod concret? O boală cronică, un eșec profesional, un examen picat, un serviciu pierdut, un om drag sau un șef care ne supără neîncetat, o patimă care ne stăpânește, o copilărie nefericită care ne marchează pe viață, o viață de familie fără a avea copii, părăsirea sau uitarea din partea celor dragi, o pensie mică cu care nu pot cumpăra medicamentele etc. Toate acestea și multe altele sunt posibilele cruci ale vieții omenești. Cum putem să le ducem mai ușor?

Urmarea lui Hristos înseamnă mai întâi să ne uităm cum a purtat El propria cruce și să-i urmăm exemplul. Dacă nu putem, căci adesea în viețile noastre există situații pe care nu reușim să le trăim după modelul lui Hristos, atunci să mergem la El cu crucea noastră și să-l rugăm să ne ajute să o purtăm. Domnul Hristos a fost om și știe cât de grea este

crucea, căci a căzut sub povara ei, El Însuși fiind ajutat de Simon din Cirene să o ducă (Matei 27, 32). După Învierea din morți, El îi ia locul lui Simon și ne ajută să purtăm crucile noastre, ajutându-se să le transformăm în scări pe care urcăm spre cer. O mamă, spre exemplu, care nu mai poate vorbi cu copiii ei despre Dumnezeu, poate transforma această încercare sau cruce, vorbind cu Dumnezeu despre copiii săi.

În Duminica Sfintei Cruci, după Doxologia Utreniei este adusă Sfânta Cruce împodobită frumos în mijlocul Bisericii, întreg poporul închinându-se ei printr-un ritual special, marcat profund de cântarea „Crucei Tale ne închinăm Hristoase și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim”. În jertfa postului și în crucile fiecăruia dintre noi este așadar ascunsă bucuria învierii, la fel ca în Crucea lui Hristos, care nu se desparte niciodată de Învierea Sa. Iar această taină este cântată de imnografia sărbătorii aflată la mijlocul Postului Mare, care descrie taina Sfintei Cruci în termeni de biruință și speranță, nu în termeni de suferință. Așadar purtarea crucii asemenea lui Hristos și în perspectiva Învierii Sale din morți înseamnă suferință transfigurată.

3. Cred, mărturisesc și aștept viața veșnică

Sfânta Evanghelie de astăzi ne vorbește în cele din urmă despre veșnicia sufletului, atunci când întreabă: „ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?” Nu se limitează însă la atât, ci cere din partea creștinilor să nu se rușineze de Hristos și de Crucea Sa în fața oamenilor, ci să mărturisească credința în El, implicit în puterea Crucii Sale.

În urmă cu câțiva ani am scris o carte despre Crezul Bisericii, pe care am intitulat-o „Cred, mărturisesc și aștept viața veșnică”. Am arătat în ea faptul că credința noastră nu este o teorie creștină despre Dumnezeu, ci este chemată să devină un mod de viață. Arhitectura ideatică a Crezului ortodox este clădită pe trei verbe: „cred”, „mărturisesc” și „aștept”, care descriu împreună întreaga dimensiune a viețuirii creștine. Mai întâi, trebuie să crezi; apoi trebuie să mărturisești această credință în fața celorlalți și a lumii; în cele din urmă, te așezi în așteptarea vieții veșnice. Suntem chemați așadar să dăm formă concretă credinței noastre în viața de zi cu zi în relațiile cu toți oameni și în toate situațiile vieții, în special în cele profesionale, nu doar acasă.

Termenul latin *credo*, care stă la baza denumirii crezurilor, are rezonanța a două elemente lingvistice latine: *cor*, care înseamnă „inimă”, și *do*, care înseamnă „dau”. În această lumină, „cred” poate fi interpretat ca „îmi dau inima”. „Cred în Dumnezeu Tatăl” devine astfel o ofrandă personală: „Tată, îți dau inima mea”. În mod similar, „Cred în Fiul” exprimă „Fiule, îți dau inima mea”, iar în Duhul Sfânt: „Duhule Sfânt, îți dau inima mea”. Aceasta este forma noastră de jertfă, prin dăruirea vieții, a planurilor și a dorințelor noastre lui Dumnezeu, pentru ca El să le sfințească, să le binecuvânteze și să le transforme în conformitate cu voia Sa. Când persoanele credincioase își dăruiesc inima lui Dumnezeu, El vine să locuiască în ea, transformând toate neputințele și crucile noastre prin puterea harului în mici bucurii. Acesta este sensul pomenirii Sfintei Cruci în cea de-a treia Duminică din Postul Mare, care nu se referă direct la Pătimirile lui Hristos, căci acestea sunt pomenite special în Săptămâna Mare și la sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci din 14 septembrie. Suntem chemați așadar să ne răstignim prin post și rugăciune smerită gândurile rele, vorbele rele și faptele rele, știind că la finalul drumului nostru spre înviere purtarea cu credincioșie a crucii se va transforma în bucurie duhovnicească, așa cum cântă frumos Biserica, căci iată „prin Cruce a venit bucurie la toată lumea”.